

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.908 van 26 april 2000
in de zaak A. 85.620/VII-18.914.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. FLAMAND,
kantoor houdende te DEURNE,
Sint-Rochusstraat 59

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 6 juli 1998 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12 augustus 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 8 mei 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 25 januari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 februari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. FLAMAND, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker, van Pakistaanse nationaliteit, komt in België aan op 8 juni 1998 en verklaart zich op 10 juni 1998 vluchteling.

1.2. Op 12 augustus 1998 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 7 mei 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12 augustus 1998 tot weigering van verblijf. De motivering van deze bestreden beslissing luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 17 september 1998 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Urdu machtig is.

Betrokkene, die beweert de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, zou in zijn land van herkomst problemen hebben omwille van zijn activiteiten voor de 'Pakistan People's Party' (PPP). Uit zijn verklaringen blijkt dat betrokkene in 1988 lid zou geworden zijn van de 'PPP'. Sinds 1993 zou hij 'information secretary' voor zijn regio (Mandi) geweest zijn. Tijdens de verkiezingen van 4 februari 1997 zou betrokkene 'polling chief agent' geweest zijn voor zijn partij. Zijn functie zou erin bestaan hebben kiezers per auto naar het stemlokaal te vervoeren en te waken over het regelmatig verloop van de verkiezingen. Tijdens een controle in Jamalkot zou betrokkene een verkiezingsfraude van de 'Muslim League' partij (ML) ontdekt hebben. Hij zou daartegen, zonder gunstig gevolg, klacht ingediend hebben bij een officier. Daarop zouden 'ML'-aanhangers (een zestal personen) betrokkene aangevallen hebben. Hij zou gewond zijn met een mes (betrokkene maakt een medisch attest over). Betrokkene zou het bewustzijn verloren hebben en ontwaakt zijn in het ziekenhuis, waar hij twintig dagen zou verbleven hebben. De vader van betrokkene zou op 5 of 6 februari 1997 klacht ingediend hebben tegen de daders. Deze zouden echter vrijgekomen zijn op borgtocht. De politie zou betrokkene gevraagd hebben de klacht in te trekken. Na het ziekenhuis te hebben verlaten zou betrokkene omstreeks 25 februari 1997 naar Lahore gegaan zijn, waar hij drie maanden zou verbleven hebben. Omdat leden van de 'ML' betrokkene zouden bedreigd hebben in Lahore zou betrokkene naar Sheikhapura gegaan zijn om er bij familie te verblijven. Tijdens de campagne voor de lokale verkiezingen van 20 mei 1998 zou de 'ML' bij betrokkenes vader geïnformeerd hebben naar de verblijfplaats van betrokkene en naar zijn bereidheid om de klacht in te trekken. Omdat betrokkenes vader geen informatie kon verstrekken zou men zijn been gebroken hebben. Enkele dagen voorafgaand aan de bovenvermelde lokale verkiezingen zou betrokkene door de 'PPP' terug naar huis geroepen zijn om deel te nemen aan de verkiezingen. Betrokkene zou daar gevolg aan gegeven hebben. Tijdens de verkiezingen zou hij opnieuw 'polling chief agent' geweest zijn. Daarbij zou betrokkene bij een nieuw incident beschoten zijn geweest door 'ML'-aanhangers. Daarop zou betrokkene gevlucht zijn naar Hajichand en vervolgens naar Lahore. Daar zou hij vernomen hebben dat er een 'FIR' (onderzoeksrapport) tegen hem zou opgesteld zijn wegens diefstal van kiesbrieven. Tevens zou er een aanhoudingsbevel ('WOA') tegen betrokkene uitgevaardigd zijn wegens moord. Betrokkene zou op 6 juni 1998 zijn land verlaten hebben, richting België,

waar hij op 8 juni 1998 toekwam. Op 10 juni 1998 verzocht hij om de status van vluchteling.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het bestaan van ernstige twijfels in verband met het 'PPP'-lidmaatschap van betrokkene. Hij weet, niettegenstaande hij 'information secretary' zou geweest zijn, niet op welke datum de 'PPP' is gesticht en beweert dat partijleiders en lokale leiders door de leden verkozen worden (terwijl de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt het tegendeel bewijst). Tevens blijkt betrokkene, als 'polling chief agent', geen kennis te bezitten met betrekking tot de organisatie van verkiezingen, noch over de klachtenprocedure in geval van verkiezingsfraude. Zo beweert hij dat leger en politie de verkiezingen organiseren en hij blijkt het bestaan van een verkiezingscommissie niet te kennen. Niettegenstaande betrokkene later, nadat hem daar expliciet naar gevraagd werd, stelde dat hij zijn partijbestuur van de verkiezingsfraude op de hoogte zou gebracht hebben blijken de internationale onderzoeksrapporten met betrekking tot de verkiezingen van 20 mei 1998 geen melding te maken van een dergelijk incident. Ook blijkt betrokkene pas na een uitdrukkelijke vraag melding te maken van het bestaan van een aanhoudingsbevel tegen hem op beschuldiging van moord. Gelet op het feit dat betrokkene daar vroeger nooit melding van maakte en de ernst van dit verzwegen gegeven zijn er motieven om aan te nemen dat betrokkene relaas bedrieglijk is.

Zo ook blijkt de chronologie van zijn verhaal niet te kloppen. Betrokkene beweert na omstreeks 25 februari 1997 het ziekenhuis verlaten te hebben naar Lahore gereisd te zijn om er drie maanden te verblijven. Nadien zou hij, volgens zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, gedurende acht maanden in Seikhapura verbleven hebben. Enkele dagen voor de verkiezingen van 20 mei 1998 zou hij terug naar huis gekeerd zijn. Een berekening aan de hand van de opgegeven verblijfsdatums levert echter een terugkeer naar zijn huis in februari 1998 op. Ook hiet kan er derhalve geen geloof gehecht worden aan betrokkene's verklaringen.

Evenzeer is het zo dat de door betrokkene overgemaakte medische attesten geen verband aantonen met het beweerde verkiezingsincident.

Verder blijkt uit de vertrouwelijke informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er noch onder de 'caretaker government', noch onder de huidige 'ML'-regering gevallen van vervolging van 'PPP'-leden, louter omwille van politieke ideeën bekend zijn.

Tot slot blijkt betrokkene niet in het bezit van enig reis- of identiteitsbewijs, waardoor zijn identiteit en reisweg niet kunnen nagegaan worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk (is) en kennelijk ongegrond

is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolge bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 augustus 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van artikel 62, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3 van de

wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat verzoeker het middel als volgt ontwikkelt :

"1. Algemeen :

De bestreden beslissing is in hoofdzaak gesteund op het verhoor dat heeft plaatsgehad op 17 september 1998 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen.

Het verslag van dit verhoor is zeer summier.

Dit betekent dat de 'motivering' steunt op een gegeven, nl. het verhoor, dat vrijwel niet te controleren valt.

Nochtans moet een 'motivering' zo volledig, ondubbelzinnig en correct zijn, dat zij de Raad van State de mogelijkheid biedt na te gaan of de beslissingnemende overheid de argumentatie van verzoeker in overweging heeft genomen en of de redenen die de overheid ertoe gebracht heeft die argumentatie te weerleggen wel wettig waren.

2. De motivering van de bestreden beslissing luidt dat de aanvraag van verzoeker 'bedrieglijk' is en 'kennelijk ongegrond'.

Krachtens algemene rechtsprincipes wordt bedrog nooit vermoed, maar moet het bewezen zijn.

In het kader van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de asielaanvraag dient uiteraard nog niet de gegrondheid van de aanvraag bewezen te worden en aan betrokkene het voordeel van de twijfel gegeven te worden, wanneer hij in de onmogelijkheid is materiële bewijsmiddelen naar voor te brengen. (Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut des réfugiés, uitgave H.C.R., Genève, n/ 203, p. 52)

In casu geldt deze regel van een 'genereuze beoordeling' des te meer daar objectief gezien de mensenrechtensituatie in Pakistan zeer slecht was ten tijde van de vlucht van verzoeker. (zie Jaarboek Amnesty International 1998).

De bestreden beslissing is aldus gebrekkig gemotiveerd.

Het gebrek aan motivering maakt ook een schending van de rechten van de verdediging uit.

3. Onjuiste gebrekkige motivering wat betreft de beweerde twijfel aan het lidmaatschap van de PPP.

Verzoeker zou volgens de bestreden beslissing aan de Commissaris-generaal onjuist geantwoord hebben op de vraag naar 'aanduiding' van partijleiders en lokale leiders. In het interview is er echter een vermenging in de vraagstelling m.b.t. de 'algemene' verkiezingen en de 'interne' verkiezingen (verkiezingen binnen de partij).

4. Onjuiste gebrekkige motivering m.b.t. de 'informatie' waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

In het dossier van het Commissariaat-generaal bevindt zich een rapport, dat slechts betrekking

heeft op de verkiezingen van 1997. Dit rapport kan dus niet dienen om verklaringen van verzoeker i.v.m. de verkiezingen van 1998 in twijfel te trekken.

Overigens beschrijft het rapport verschillende onregelmatigheden en maakt het gewag van diverse inbreuken op de mensenrechten.

Nog een ander rapport dat zich in het dossier van het Commissariaat-generaal bevindt is gedateerd 22 april 1998 en kan dus evenmin betrekking hebben op de verkiezingen van mei 1998.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt wordt vervolging van PPP-leden niet uitgesloten in dit rapport. Het rapport maakt immers melding van repressie tegen PPP-demonstranten en zegt enkel 'it appears that this may have been an isolated incident' en verder stelt het rapport dat 'there is a possibility that PPP members may face some harassment in Karachi'.

De motivering dat gevallen van vervolging van PPP-leden 'niet bekend' zijn is dus minstens dubbelzinnig.

5. De motivering dat de 'door betrokkene overgemaakte medische attesten geen verband aantonen met het beweerde verkiezingsincident' is ondeugdelijk ten eerste omdat een medisch attest nooit een bewijs op zich kan geven van de kontekst van een verwonding en ten tweede is de motivering ondeugdelijk omdat ze niet conform is aan de interpretatieregels inzake onderzoek naar de ontvankelijkheid van de asielaanvraag (zie boven punt 2). Het medisch attest is in het kader van het onderzoek naar de ontvankelijkheid zeker een voldoende bewijsmiddel.";

3.1.2. Overwegende dat verzoeker vooreerst betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing steunt op een verhoor, dat summier is en vrijwel niet te controleren is; dat het verhoorverslag, zowel van de Dienst Vreemdelingenzaken als van het Commissariaat-generaal, zich in het administratief dossier bevindt en door de verzoeker kan worden geraadpleegd; dat het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal, dat vijf pagina's telt, niet als summier beschouwd kan worden; dat wat betreft het besluit dat de aanvraag bedrieglijk is, dient opgemerkt te worden dat overeenkomstig artikel 52 van de Vreemdelingenwet bedrieglijkheid één van de onontvankelijkheidsgronden is; dat het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag onder meer kan worden vastgesteld wanneer de verklaringen van de verzoeker aangetast zijn door tegenstrijdigheden, indien ze

verward zijn of onsamenhangend; dat in casu de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft overwogen dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk is en kennelijk ongegrond; dat hij concludeert dat er ernstige twijfels bestaan betreffende het "PPP"-lidmaatschap van verzoeker, dat de chronologie van zijn verhaal niet blijkt te kloppen, dat de door verzoeker overgemaakte medische attesten geen verband houden met het beweerde verkiezingsincident, en dat uit vertrouwelijke informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er noch onder de "caretaker government", noch onder de huidige "ML"-regering gevallen van vervolging van "PPP"-leden, louter om politieke ideeën, bekend zijn;

3.1.3 Overwegende dat verzoeker er niet in slaagt deze vaststellingen op afdoende wijze te weerleggen; dat hij vooreerst op zeer algemene wijze betoogt dat er "een vermenging is in de vraagstelling met betrekking tot de algemene verkiezingen en de interne verkiezingen"; dat hij evenwel nalaat aan te tonen waarin die vermenging juist bestaat; dat verzoeker voorts betoogt dat de informatie waarover de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet kan dienen om verklaringen in verband met de verkiezingen van mei 1998 in twijfel te trekken; dat de conclusie die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit het rapport trekt, op het eerste gezicht niet foutief is; dat er in het rapport van het HCR van 22 april 1998 sprake is van het feit dat er een mogelijkheid bestaat dat leden van de PPP worden lastiggevallen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in alle redelijkheid kon besluiten dat hieruit niet zomaar een systematische en gerichte vervolging kon worden afgeleid; dat het door verzoeker neergelegde medisch attest betrekking heeft op feiten die zich hebben voorgedaan op 4 februari 1997; dat de bestreden beslissing derhalve juist is gemotiveerd daar waar zij stelt dat "de door de

betrokkene overgemaakte medische attesten geen verband aantonen met het beweerde verkiezingsincident (van mei 1998)";

3.1.4. Overwegende dat hieruit volgt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid kon besluiten tot de bedrieglijkheid en de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag; dat het voordeel van de twijfel aan een vluchteling moet worden verleend indien zijn verhaal waarachtig overkomt en niet in strijd is met algemeen bekende feiten; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het verhaal van de verzoekende partij noch waarachtig overkomt, noch in overeenstemming is met algemeen bekende feiten zodat hem het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend; dat de bestreden beslissing, prima facie, de feitelijke en juridische overwegingen bevat die er aan ten grondslag liggen; dat het enig middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op zesentwintig april
tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.